

INHOUD

De Ontketening van Melancholia Bishop	11
---------------------------------------	----

DEEL 1

Hurricane Staxxx	23	Circuit	104
3B	41	<i>Sports Central</i>	125
Teacup	49	Zoutbad	133
De trend	59	Simon	145
Elektriserend	65	Het nieuwe	146
Hendrix 'Scorpion Singer' Young	75	Eten	158
Het busje	84	Deur vier	172
De identiteit van Schakel	95	Stabiel	177

DEEL 2

Simon Craft	189	Schat?	282
Kinderen van gedetineerden	194	De rit	287
Vega	202	McCleskey	292
Het bestuur	206	Hamara	296
Mélee	211	Persmoment	301
Geïnvloed worden	221	Wij de tot slaaf gemaakten	310
De kunst van het Invloeden	232	Interview	313
Sing-Attica-Sing	244	Kai	319
Vakantie	258	Ballonnenpoort	323
Gaard	266	De boerenmarkt	331
Simon J. Craft	274	Deane's Creams	337
Bezongen	275	Dit	343

DEEL 3

3	Sunset Harkless	351	Shareef	404
	Traangas	360	Het gevoel	409
	De legende van de		Ja	410
	Eenarmige Scorpion		Door de deur	413
	Singer Hendrix en		Seizoen 33	418
	de Ondoodbare		Lik me pik, Amerika	421
	Jungle Craft	367	BlackOut	425
	Bad Water	377	Spel	432
	The Regional	379	Kolos	435
	Vorbereiding	390	Ontketeningsdag	436
	De rit	393	Loretta Thurwar	439
	De ochtend van	396		
	<i>Dankbetuiging</i>			445

DE ONTKETENING VAN MELANCHOLIA BISHOP

Ze voelde de ogen van al die scherprechters. 'Welkom, jongedame,' zei Micky Wright, stercommentator van Chain-Gang All-Stars, het kroonjuweel van het Strafrechtelijk Programma voor Entertainment door Langgestraften. 'Vertel eerst eens hoe je heet.'

Zijn hoge laarzen stonden stevig in het gras van het SlagVeld geplant, het lange groene gras met cocainewitte strepen, als de markeringen op een afwijkend voetballveld. Het was Super Bowl-weekend, een feit dat Wright contractueel verplicht was die avond tussen alle wedstrijden te vermelden.

'Je weet hoe ik heet.'

Ze werd zich bewust van haar vastberadenheid en voelde een vage liefde voor zichzelf. Vreemd. Ze beschouwde zich al zo lang als een hoopje ellende. Maar de toeschouwers leken haar kordate houding te waarderen. Ze juichten, hoewel hun steun een wreed ironisch randje had. Ze keken neer op deze Zwarte vrouw in haar grijze gevangenisoverall. Ze was lang en sterk, en ze keken neer op haar en op de strakke zwarte krullen op haar hoofd. Vergenoegd keken ze neer op dat alles. Ze zou zo meteen sterven. Dat geloofden ze zoals ze geloofden in de zon en de maan en de lucht die ze inademden.

'Pittig ding,' zei Wright met een grijns. 'Misschien is dat een goeie naam voor je: Hittepetitje.'

'Mijn naam is Loretta Thurwar,' zei ze. Ze keek naar al die mensen om haar heen. Er waren er zoveel, zoveel golven in een zee van menselijke wezens die nooit het voorwerp van zulke wrede aandacht zouden zijn. Nooit zouden weten hoe je je daaronder voelde: zowel nietig als almachtig. Hoe het geraas

van al die duizenden klonk, zo luid, zo onveranderlijk dat het voor je oren verstomde, maar toch bleef doorbulderen als iets wat je in je lichaam voelde. Thurwar omkleemde het wapen dat ze had gekregen: een dunne spiraalvormige kurkentrekker met een handvat van kersenhout.

‘Dus niet Hittepetitje?’ vroeg Wright, terwijl hij in een grote boog om haar heen liep.

‘Nee.’

‘Dat is waarschijnlijk maar beter ook, Loretta.’ Hij begaf zich naar zijn commentatorbox. ‘Want ik vind het zonde om goeie namen te verspillen.’ Hij lachte en het publiek deed hetzelfde. ‘Nou, Loretta Thurwar...’ Hij wierp haar zijn speelse neerbuigendheid recht in het gezicht door haar voornaam in drie harde lettergrepen te hakken en een zangerig kinderstemmetje op te zetten voor haar achternaam. ‘Welkom op het SlagVeld, schat.’

Er weerklonk een elektronische knal, waarop Thurwar met zo’n kracht naar beneden werd getrokken dat ze even bang was dat haar arm uit de kom was geschoten. Ze zat geknield, en omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, schaterde ze het uit. Het begon als gegrinnik, maar veranderde daarna in een diepe lach. Het gevoel van de greep van de magnetische implantaten in haar armen had wel iets weg van een zachte onderhuidse massage. Ze kon moeiteloos met haar vingers wriemelen, maar haar polsen zaten aan het podium vastgeplakt. De absurditeit van dit alles. Ze lachte tot ze buiten adem was en begon meteen opnieuw te lachen.

De klokken begonnen te luiden.

Wright schreeuwde omhoog: ‘Wilt u gaan staan voor Hare Majesteit!’ De rest van het stuk naar zijn box rende hij.

Het publiek kwam overeind. Iedereen bleef stokstijf stilstaan. Voor haar.

Ze wandelde het imitatievoetbalveld op. Een aluminiumlegering rond haar armen. Vlechten tot onder aan haar nek. Blote schouders met op allebei het logo van WholeMarket™.

Aan haar borstbeschermer ontsproot een reeks staven die als een gestroomlijnde kooi haar gespierde buik omvatten. Deze creatie was speciaal voor haar gemaakt. Thurwar had toegekeken en zelfs gejuicht, die eerste keer dat die stukken metaal, waarvan aanvankelijk werd aangenomen dat ze strikt ter bescherming dienden, in werkelijkheid meer bleken te zijn. Ze had toegekeken, terwijl zij en de anderen van haar cellenblok zich rond de live videostream verdrongen, hoe de vrouw twee van de staven losmaakte uit haar heupbeschermer en deze in de ogen van Slingshot Bob, de man met de katapult, duwde.

En nu zag Thurwar ze van dichtbij. Dit was *Melancholia Bishops* laatste gevecht. Bishop had het gehaald. Ze had gepresteerd wat geen enkele vrouw vóór haar had gepresteerd: ze had drie jaar in het Circuit overleefd. Drie jaar lang had ze met haar hamer *Hass Omaha* gebeukt en met haar strijdknops *Vega* gemept. Drie jaar lang had ze zielen bedwongen.

‘Drowned King County’s bloedeigen Koningin van de Verdoemden!’

Het enige wat ze in haar handen hield was haar helm. *Melody’s Helm*. Kruisvaardersstijl, gemaakt van tin met een gouden kruis in het midden.

‘De Vernietigster zelf, het Onheilssecret, de Sirene des Doods!’

De zevende klokslag weerklonk; het volk schreeuwde. Al jarenlang was dit hun heilige ritueel. De zeven klokslagen van *Melancholia Bishop*. Ze hadden gezien hoe ze het schuim der aarde van de aardbodem wegvaagde. Ze hadden gezien hoe ze vrouwen en mannen doodde van wie ze ooit hadden beweerd te houden. Nu stond ze daar en sloeg ze haar blik voor de laatste keer naar hen op. Nog even en ze was vrij.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

Het publiek scandeerde haar naam. Haar bruine ogen gleden langs de open tribune. Daarna hief ze haar helm boven

haar hoofd. Zodra ze die had opgezet, was ze thuis.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

‘Help mij,’ juichte Wright, ‘om voor de allerlaatste keer de vaakst gelauwerde vrouw te verwelkomen die ooit het SlagVeld heeft betreden. De Meesteres van het Moordlied. De Verheven Vriendin. De Kruisvaarder. Het wreedste wijf dat de wereld ooit heeft gezien. Jullie eigenste Melody “Melancholia Bishop” Price!’

Jullie eigenste, dacht Thurwar, van slag door de kracht van die liefdesexplosie uit het publiek. Wat hielden ze van haar, en toch, ondanks alles, behoorde die vrouw geen van hen toe. Het aura dat om haar heen hing, maakte dat wel duidelijk. Dat was zo sterk dat Thurwars ogen erdoor naar de grond werden gedwongen. Alsof de vrouw tegenover haar werkelijk koninklijk was.

Voorovergebogen in haar Vang sloeg Thurwar die onmogelijke macht tegenover haar gade. De hamer en de knots. Aan de ene kant van het veld stond een ridder in haar harnas. Aan de andere kant zat Thurwar, in een overall, met een kurkentrekker die glibberig aanvoelde in haar klamme handen.

Bishop!

Bishop!

‘Nog een laatste woord voor ons, Melancholia?’ vroeg Wright.

‘Wat valt er nog te zeggen?’ zei ze, en door haar helm had haar stem, nu ze zich tot het publiek richtte, een metalige maar vertrouwde echo. ‘Ik ben gewoon terug bij af.’

Het publiek juichte uitzinnig.

‘Toen ik hier kwam, had ik twee M’en op mijn rug. Twee moorden. Als ik straks vertrek, heb ik er nog steeds maar twee. Maar ik heb heel wat meer mensen moeten doden om dit punt te bereiken.’

‘Helemaal waar. Je hebt je er heel wat in de pan gehakt,’ zei

Wright. ‘Maar springt er eentje voor jou uit? Zoveel hoogtepunten. En je hebt meer dan je portie twijfel moeten overwinnen. Maar nu je hier aan de top staat en naar beneden kijkt, waar ben je dan het meest trots op?’

‘Trots?’ Een metalen gezicht naar de hemel geheven. Haar schouders schokten en ze lachte. Het publiek volgde aarzelend. Eerst ingetogen, want dit was tenslotte hun koningin. Maar toen het uiteindelijk bulderde van het lachen, viel Melancholia stil. Even wist het publiek niet hoe het moest reageren.

‘Vergrendelen!’ brulde Wright. Opnieuw een machtig geluid, en nu werd Melancholia Bishop vastgepind aan het podium onder haar. De HMC* waarin ze had gesproken, vloog omhoog naar een positie achter haar. Het publiek hapte een moment naar adem. Haar dwangsluiten, haar verstommen op de dag van haar Ontketening. Het was geen stijl. Een plotseeling dwangslot, dat was iets voor hufters, nieuwkomers, radraaiers, angsthazen. En dus hieven ze hun blik getergd ten hemel, maar ze lieten hem onmiddellijk weer neerdalen om de geschiedenis op zich in te laten werken die zich voor hun ogen ontvouwde: de Ontketening van Melancholia Bishop.

‘Laat de doodmatch beginnen!’ brulde Wright.

Het schelle, holle geluid van de ontgrendeling galmde door de arena. De vrouwen werden op elkaar losgelaten.

Thurwar kwam overeind en ze rende, rende recht af op de onverwoestbare vrouw tegenover haar. Zodra ze zo dichtbij was dat het zin had, sprong ze in de lucht, bewoog haar om de kurkentrekker geklemde vuist naar achteren, en zocht de plek om toe te slaan. Ze schreeuwde, stak naar beneden. De hals, de hals. Haar lichaam zei de hals.

* Holo Microphone Camera (HMC) EyeBall™ is het meest gebruikte video/audio-opnameapparaat in de wereld van de actiesport. Deze intelligente camera's, die zich op eigen kracht door de lucht voortbewegen, komen overal waar het er heet en ruig aan toegaat, zodat u daar zelf niet hoeft te zijn. Een Kodex Product.

Melancholia greep haar bij haar pols, wat haar kracht direct tenietdeed, en stompte haar in haar buik.

Melancholia

De mensen schreeuwden op de maat van bassdrums. Keer op keer hadden ze haar zien ‘pakken en kraken’, hadden ze gezien hoe ze Hass Omaha of Vega liet vallen en haar tegenstander met één hand vastgreep voordat ze het wapen dat ze nog in haar andere hand hield gebruikte om een doodsklap mee uit te delen. Maar nu hield ze dit stuk nietigheid bij de pols en gaf het een dreun met haar blote vuist. Een klap die iedereen zou overleven. Ze speelde met haar eten. Er klonk gelach, gejuich en geschreeuw. Tot op het allerlaatst een showvrouw.

‘Doorzwaaien, niet uithalen,’ zei Melancholia. Daar had het publiek geen weet van. Ze sprak in haar helm, zonder dat er нмс’s om hen heen zoemden – die konden afleiden of het gevecht beïnvloeden –, en dus waren de twee vrouwen op het SlagVeld alleen met hun woorden.

Melancholia gaf Thurwar opnieuw een dreun en wierp haar op het gras.

Thurwar wist dat ze gespaard was. Ze wist niet waarom. Ze slikte de dood weg die ze in de ogen had gestaard op het moment dat Bishop haar vasthield. Ze keek op naar de heldhaftige, ontzagwekkende vrouw die boven haar uittorende.

‘Kun je me horen?’ vroeg Melancholia.

Luid hijgend schoot Thurwar heen en weer over het veld, met haar handen over de grasmat maaiend. Ze was de kurkentrekker kwijt. Ze haatte zichzelf, een intens en vertrouwd gevoel. Ze huilde. Ze beklagde het hoopje treurigheid dat ze op dat moment was geworden en daar zo ineengedoken de grond afspeurde. Door het dolle en op het punt te sterven. Maar haar moordnares sprak tegen haar. ‘Luister naar me,’ zei ze. En Thurwar voelde een trap tegen haar ribben. Ze rolde door het gras, hapte naar lucht en krabbelde weer overeind.

Ze raapte zich bijeen en keek naar de Kruisvaarder. Thurwar wilde winnen. Ze moest en zou winnen. Ze voelde de woeste

drang om die vrouw tegenover haar te vermorzelen. Ze wilde het publiek laten huilen. Voor het eerst sinds tijden wilde ze leven.

Zonder enig wapen rende Thurwar op Melancholia af. Voordat ze kon springen, zag ze dat zowel de hamer als de knots op de grond lagen. De titan maakte een spelletje van haar leven. Ze versnelde haar pas en haalde de vrouw onderuit met de urgentie van iemand die al stervende is. Even rolden ze samen over de grond, tuimelden hun lichamen over witte markeringen. En toen voelde Thurwar hoe haar hoofdhuid straktrok. Al worstelend stak ze haar arm omhoog en voelde een klap tegen haar borst. Ze werd aan haar haren op haar knieën getrokken.

‘Scheer het allemaal af,’ zei Melancholia met een vuist om Thurwars haar. Deze keer hoorde Thurwar het en begreep ze dat ze een opdracht kreeg.

‘Scheer je haar af,’ herhaalde Bishop met een harde, lage stem. Ze stompte Thurwar opnieuw in haar gezicht. Thurwar proefde bloed dat van haar neus naar haar lippen stroomde. En weer werd ze tegen de grond gewerkt.

‘Hij ligt vlak voor je,’ hoorde Thurwar. ‘Nu kiezen.’ Melancholia hief triomfantelijk haar armen. De hele wereld schreeuwde.

Thurwar zag hem, de metalen spiraal in de houten greep. Ze sprong er als een slang op af en in haar haast hem weg te grissen sneed ze zich diep in haar middelvinger. Ze negeerde het bloed, krabbelde overeind, en op dat moment draaide Melancholia Bishop zich naar haar om, bukte zich en greep de hamer.

Thurwar bewoog zich met grote, voorzichtige stappen in een wijde boog om Melancholia heen. Het rumoer was vervlakt tot een gelijkmatig geraas, maar bestond, net als de pijn in haar lichaam, voor haar nu alleen nog als een echo.

‘Ik heb hun spel gespeeld. Speel jij het niet.’

‘Ik ga hier niet dood,’ zei Thurwar. Iets wat ze lang had onderdrukt, kwam in haar naar boven.

‘Doorzwaaien dan, niet uithalen.’

Thurwar keek naar Bishop. ‘Ik ben erg moe,’ zei de andere vrouw. ‘Begrijp je dat?’

‘Ik ga hier niet dood,’ herhaalde Thurwar. Woorden die zich spontaan aandienen. Ze bleef om Bishop heen lopen, in een steeds grotere kring, om een aanloop te kunnen nemen voor de aanval. Bishop volgde haar in een vloeiende draaibeweging.

‘Doorzwaaien, niet uithalen. En scheer die kop van je. En zorg dat ze liefde voelen voor een versie van jou. Wat je ook doet, dat is het allerbelangrijkste. Liefde, en dan weg hier.’

Thurwar wachtte af. Kurkentrekker in haar vuist geklemd.

Bishop boog haar knieën net voldoende om met haar houding te zeggen: *Val me aan*. Ze keek Thurwar in de ogen en sprak: ‘Ik ga je niet laten leven. Jij gaat ervoor kiezen om te blijven leven. Ik slinger dat ding zo meteen langs mijn lichaam. Als de hamer eenmaal in de lucht is, kan ik hem niet meer tegenhouden. Begrepen?’

Thurwar begreep het en begreep het niet. Dat kon ze niet. Niet op dat moment. Bishop greep naar haar helm en trok hem van haar hoofd. De littekens in haar hals glansden, zelfs tegen haar donkere huid. Haar zwarte haar was tot strakke cornrows gevlochten. Melancholia hief haar armen en het publiek begon opnieuw verrukt te schreeuwen. Thurwar wierp een blik omhoog, naar de Jumbotron. Op dat moment besefte ze dat deze god een vrouw als zij was.

Heel even glimlachte Melancholia Bishop nog, een laatste keer, waarna er een harde, moordzuchtige uitdrukking op haar gezicht verscheen. Thurwar stapte haar lot tegemoet.

Haar linkerarm beukte in de lucht. Ze hield haar hand losjes gekromd, ze schopte haar rechterbeen omhoog en plantte het zo stevig neer als ze kon. Ze zette het op een lopen, ging volkomen op in het gevoel van vrijheid dat haar toenemende vaart haar gaf. Haar ogen waren op Bishops hals gericht, een hals zo soepel en menselijk als die van ieder ander. Haar linkerarm zwiepte terug, schepte de lucht op en slingerde die naar